Ч. 48. Пятниця 15 (2) марта 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — По замаху на мінїстра Петкова. — З Росиї.

На передвчерашнім вечірнім засіданю предложила комісия краевого господарства таке внесенє: „Взиває ся правительство, щоби не допустило до отвореня румуньскої границї для імпорту худоби, безрог і мяса, та щоби не призволило на перевіз transito з Румунії як худоби та і мяса до Німеччини инакше, як лише в пльомбованих возах". Над тим внесенєм виязала ся широка дискусия. І так п. Михальский, з огляду на дорожню мяса, жадав отвореня росийскої і румуньскої границї для худоби, впроваджуваної на заріз. Остаточно ухвалено внесенє комісиї. Комісия для аґрарних реформ предложила таке внесенє: „Взиває ся правительство, щоби виготовило зміну дотеперішних ветеринарийних законів в тім напрямі, щоби забезпечено хлїборобів перед шкодами внаслідок зараз, обнятих сими законами. Поручає ся краєвому Виділови, щоби вже в осени с. р. предложив соймови проєкт закона о обезпеченю рогатої худоби, яке опирало би ся на добровільних льокальних союзах під патронатом краевого заведеня". То внесєнє принято. — П. Козловский іменем буджетової комісиї поставив внесенє, щоби уповажнити сойм затягнути 10 мілїонів корон позички на будову народних шкіл і щоби візвати правительство до з'орґанїзованя відповідного технїчного надзору при шкільних властях. І то внесенє принято. — Вкінци принято внесеня комісиї зелїзничої в справі зелїзницї з Дембіци до Ясла і внесеня комісиї краевого господарства в справі піднесеня годівлї худоби. По відчитаню зголошених внесень і інтерпеляций замкнено засіданє о год. 11 мін. 30 в ночи.

Вчерашне поранне засіданє розпочало ся о год. $10^1/_2$. Пос. ґр. Тарновский мотивував своє внесенє о ухваленє закона нормуючого відношеня правні межи рільними роботодавцями. Той проєкт закона ухвалено відослати до комісиї.

Той сам посол реферував відтак звіт комісиї адмінїстрацийної про звіт краевого Виділу в справі дотеперішної дїяльности публичних бюр посередництва працї до кінця 1906. З того звіту довідуємо ся, що з кінцем минувшого року (1906) було зорґанїзованих 21 повітових бюр посередництва працї. У всхідній части Галичини були такі бюра посередництва працї в повітах: Броди, Бучач, Дрогобич, Калуш, Коломия, Мостиска, Сянок і Товмач. В р. 1905 було у всіх бюрах зголошень о роботу около 12.000 робітників, а такий сам був менше більше попит о робітника; дійстно доконаних случаїв посередництва було у всіх бюрах 4165, то значить, що лише стілько робітників дістало роботу через всї повітові бюра працї; з того 3135 (або більше як $^3/_4$) дістали роботу за границею, а лише 1030 в краю.

По переведеній широкій дискусиї ухвалив сойм згідно з внесенєм референта резолюцию до краевого Видїлу з припорученєм, щоби енерґічнїйше займив ся бюрами посередництва працї, і резолюциї до правительства, щоби остріийше виступало против покутних посередників працї і против надужить концесионованих бюр посередництва працї.

На дневнім порядку вечірного вчерашного засіданя був звіт комісиї адмінїстрацийної про внесенє пос. Абрагамовича і тов. о урядовій мові автономічних властий. Референтом був пос. Лясковский. Промавляло більше число бесїдників і Сойм ухвалив приступити до подрібної дискусиї над тим законом.

З Софії доносять в справі убийства мінїстра Петкова, що в наслідок численних безіменних писем заряджено богато арештовань. Більшість арештованих випущено, бо обжалованя показало ся безосновні. Задержано у вязници лише 1 женщину, бо ствержено, що перед кількома днями висловила ся, що Петков

---

35)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Але Лекок не такий був, що залагоджував би свої справи на коритари, де й стіни уха мають. Аж коли жінку запхав назад до єї хати на піддашу і двері замкнув за собою, відповів їй:

— Що такого стало ся? Ми пустились були в погоню за чоловіком, котрий брав участь в убийстві в „Перчанцї". Він прийшов, гадаючи, що вас самих застане, а наша присутність єго перепудила.

— То убийник? — вимовила Тоня ледви на силу і заломила руки. — А щож би він хотів від мене?

— Хто знає? Можна припускати, що він якийсь з приятелів вашого мужа.

— О, то нї, мій пане!

— Чому би нї! Хибаж ви самі не казали нам перед тим, що Політ знає ся з найбільшими людьми? Будьте спокійні, то єму анї трошки не пошкодить. Впрочім маєте спосіб очистити єго від всякого підозріня.

— Спосіб? Який? Ох, скажіть менї борзенько!

— Ви прецї честна жінка; отже відповідайте менї отверто і щиро та поможіть менї зловити виноватого. Чи ви з помежи всіх приятелів вашого мужа не знаєте таких, котрі могли би допустити ся такого злочину? Скажіть менї їх імена.

Нещаслива очевидно не могла зважити ся. Без сумнїву була она нераз при злих нарадах і може бути, що єї змусили страшними погрозами мовчати.

— Не бійте ся нїчого! — говорив Лекок дальше.—Я вам ручу за то, що нїхто не довідає ся нїколи анї слова з того, що менї скажете. А впрочім може й не скажете нам нїчого нового. Ми знаємо вже богато з вашого житя, не говорячи вже о тім, що Політ і єго матїр збиткували ся над вами.

— Мій чоловік не збиткував ся нїколи надо мною! — відповіла молода жінка гордо.— Впрочім то вже моя річ в тім!

— А ваша свекруха?

— Она може трохи й прикра, але поправдї має добре серце.

— Якогож чорта ви втекли із шинку вдовиці Шіпен, коли вам так щасливо там жило ся?

„Честна Тоня" спаленїла цїла як грань.

— Я втекла з иншої причини! — відповіла она. — Там заходило богато пяниць а коли я иноді була сама одна, то дехто занадто сьміло позваляв собі жартувати зі мною. Ви би сказали, що у мене здорові кулаки. То правда; длятого була би я може й терпіла... Але коли я де пішла, то часами робили собі тоті люди такий дурний жарт, що давали малому горівки; раз, коли я вернула домів, застала єго майже неживого, був вже зовсім закостенїлий і студений а ми мусїли доктора закликати.

Нараз замовкла, отворила очи широко, зблїдла як стїна і крикнула придушеним голосом: Тото! Нещаслива дитино!

Лекок оглянув ся і аж злякав ся. Зрозумів, о що розходить ся. Дитина, що не мала ще повних пять лїт, підсунулась до него нишком на руках і ногах та стала шукати єму по кишенях в єго пальтотї. Мошенник з неї... та й то зручний!

— Та й то причинило ся до того! — сказала нещаслива мати і розплакала ся рісними сльозами. — Коли я малого деколи відійшла, то злі люди приучували єго красти. А я не хочу, щоби з мого біднятка був колись злодій.

Обом полїцистам аж прикро зробило ся, коли побачили, як бідна матїр горює. Лекок хотїв длятого ту прикру сцену як найборше закінчити. Впрочім зворушенє бідної жінки ручило за єї щирість.

— Чуєте — відозвав ся він нїби го остро — ще два питаня і лишу вас в спокою. Чи не було між тими гостями, що до вашого шинку заходили, якого Ґустава?

— Нї, пане, зовсїм певно не було!

— Може бути. А Ляшнер? Ви чей мусите знати Ляшнера?

— А так, того знаю.

Лекок аж не міг видержати, щоби з радости не крикнути. Аж тепер погадав він собі, удало ся єму зловити за конець нитки, котра поведе єго до сьвітла, до правди.

— Щож то за чоловік? — спитав Лекок живо.

— О, то зовсїм инший пан, як тоті люди, що звичайно приходять до моєї свекрухи за-

буде убитий. Арештовано кількох бувших товаришів убийника, урядників земского банку. В редакциях часописий „День“ і „Балканьска Трибуна“ заряджено ревізиї і увязнено двох редакторів. Стверджено, що убийник від якогось часу бував на зборах підозріних осіб в одній з підміских гостинниць. Кн. Фердинанд прибуде імовірно нині на похорон убитого президента міністрів, котрий відбуде ся в пятницю. Убийник Петкова зложив обширні зізнаня перед слідчим судиєю в присутности сьвідків. Зізнав, що замах на Петкова обговорено в редакції часописи „Балканьска Трибуна“ і що на тих зборах були студенти і члени опозицийних сторонництв.

До берлиньских ґазет доносять з Петербурга, що ще дня 10 с. м. радили кадети над справою декляраций, яку Столипин має нині або завтра відчитати в думі. По довшій дискусиї ухвалено поминути правительственний комунїкат і перейти над ним до дневного порядку. Коли би лївиця на те не згодила ся, то кадети зроблять всьо, щоби лиш дума виступила в тій справі згідно і однодушно. Та здаєть ся, що социяльні демократи не пристануть на ухвалу кадетів і зажадають виготовленя відповіди на заяву правительства. Нинїшні телєграми доносять, що сторонництва думи, з виїмком социялїстів, рішили в засаді вислухати спокійно правительственної декляраций. Всеж таки сильна аґітация серед крайної лївиці і правиці дуже ослаблює оптимістичні надії що-до діяльности думи. Петербурґскі ґазети доносять, що правительство рішило поясняти своє становище до думи аж по кількох її виступах. На всякий случай рішено революцийної думи не стерпіти, а натомість поважно числити ся з умірено конституцийною думою, а навіть жертвувати їй деякі міністерияльні теки. Мимо того петербурґский кореспондент берлиньскої „Voss. Ztg.“ подає алярмуючі вісти, що правительство хоче розвязати думу в найблизших 10 днях і що в тій цїли реакционїсти наміряють спровокувати думу при помочи жидівскої дискусиї. На потверджене тих поголосок наводять тайний обіжник, в котрім правительство поручає властям, щоби приладились на надзвичайні події, а може навіть на частинну мобілїзацию. Трудовики радили на послїднім клюбовім засїданю над справою амнестиї. Відкинено предложене внести до царя просьбу о амнестию, а натомість порішено трактувати справу амнестиї в законодатній дорозї. — Комісиї думи заняті верифікациєю мандатів. Заповіджене на вчера засїданє думи не відбуло ся, тому що фракциї не порозуміли ся ще, яке мають заняти становище супротив декляраций правительства. — Провідник боєвої орґанізациї правдивих „русских людей“ грозить президентови і секретарям думи местию, коли би уневажнено вибір Крушевана. Сам Крушеван просив телєґрафічно своїх кишенївских виборців о поміч, повідомляючи їх, що дума хоче супротив него допустити ся провокациї і уневажнити єго вибір.

пивати ся. Я єго лиш раз виділа, але єго лице осталось менї в памяти. То було в неділю. Він сидів на возї, що станув був саме коло пустого поля і розмавляв з Полїтом. Коли від'їхав, сказав мій чоловік до мене: Видиш того старого, той ще зробить нас щасливими! Менї видить ся, що виглядав на дуже порядного пана...

— Досить! — перебив їй Лєкок. — Тепер, моя добра жінко, розходить ся о то, щоби ви то зізнали перед судиєю. На долинї жде віз на мене. Возьміть дитину з собою, коли хочете, але спішіть ся. Ходіть борзенько!

Глава двайцятьшеста.

Зеґміллер був одним з тих урядників, що душею і тїлом віддані своєму званю. Можна длятого подумати собі, як єго заінтересувала тота таємнича подія в шинку вдовиці Шіпен. Тут знайшло ся все, що єго вельми займало: великий злочин, неясні побічні обставини, непроникнима тайна, що вкривала жертви й убийника а наконець дивне поведенє якогось загадочного обжалованого. До того ще й кождий чоловік єсть трохи самолюбивий а Зеґміллер думав собі, що чим більше трудностий, тим більше буде мати слави, коли остаточно при помочи Лєкока удасть ся єму викрити і вияснити всю правду в сій справі.

Зеґміллер напрацював ся досить через цїлий день а мимо того не думав відкладати роботи до завтра. При обіді спішив ся, випив борзенько каву і сидів знову коло свого бюрка та прочитував протокол ярмарчного артиста, котрий забрав з собою до дому. Розбирав кожду відповідь, розважував слово за словом, шукаючи так, чи не далось би при чім поставити якогось рішучого питаня.

При такій роботі минула спора часть ночи; мимо того встав він на другий день скорше як звичайно і пішов до канцеляриї. В суді ледви що ще були повставали; ще навіть і всї двері не були повідмикані. Але що він хотів щось поговорити з прокуратором, то пішов насамперед до єго канцеляриї. Там не було ще нїкого і він вернув ся до свого бюра а споглядаючи заєдно на годинник, дивував ся, що час так поволи минає.

Десять мінут по девятій явив ся Ґоке, той усьміхнений протоколянт, а Зеґміллер повитав єго словами: Ах, преці вже й ви тут! З тону тих слів можна було зміркувати, в якім гуморі пан судия слїдчий. Ґоке хотів оправдувати ся, але Зеґміллер так визьвірив ся на него, що єму відійшла охота сказати хоч би лиш одно слово. Він сїв собі длятого коло свого малого стола, затягнув на руку чорний катуновий рукав від писаня і взяв ся затинати пера та лагодити собі папір.

Тимчасом судия не міг успокоїти ся; то ходив по своїй канцеляриї, то сідав і знову зривав ся та вимахував руками. Від під до десятої дзвонив Зеґміллер пять разів на возьного і за кождий раз питав ся єго одно і то само:

— Чи знаєте на певно, що полїцийного аґента Лєкока тут ще не було? Довідайте-но ся! То не може бути, щоби він бодай когось сюди не прислав. Або може щось до мене написав.

А возьний мусїв за кождий раз відповідати: Не було нїкого та й не наспів нїякий лист.

Остаточно взяла судию злість.

— Чи видів хто таке! — воркотів він. — Я сиджу як на грани а такий аґент позваляє собі казати менї чекати. Де би він подів ся?

Наконець приказав возьному, чи нема Лєкока де в сусїдстві, може де в якімсь шинку; нехай єго пошукає і борзо сюди приведе.

Коли возьний пішов, судия нїби трохи успокоїв ся.

— Підчас коли тут ждемо — сказав він до Ґокета — марнуємо лиш дорогий час. Поки що переслухаю сина вдовиці Шіпен. Бодай з тим упораю ся. Прикажіть єго сюди привести.

За чверть години опісля увійшов Полїт до канцеляриї судиї слїдчого. Він був від голови до ніг точно той сам мужчина, що на фотоґрафії, на котру бідна „чесна Тоня“ так пристрастно споглядала. Лиш на фотоґрафії виглядав він трохи красше. Впрочім треба було лиш подивити ся на него, щоби знати, що то за людина.

Коли відповів на вступні питаня і заявив, що має трийцять лїт і родив ся в Парижи, прибрав поставу чоловіка вдоволеного з себе самого і чекав.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 14-го марта 1907.

— Іменованя і перенесеня. Є. Вел. Цїсар іменував посїдаючого титул і характер радника висшого суду краєвого, радника суду краєвого при судї краєвім у Відни, Зенобія Юзичиньского, радником висшого суду краєвого при судї краєвім у Відни. — Гал. Дирекция почт і телеграфів перенесла асистента почтового, Михайла Петецкого із Станиславова до Львова.

— Краєва Рада шкільна іменувала між иншими учительками 2-клясових шкіл: Р. Вовконову в Германові, Г. Машківну в Тисьменичанах; 1-клясових шкіл: Тому Боклака в Білявинцях, Ів. Михновского в Угліївці, Вас. Рубого в Солукові, Евфр. Рубчаківну в Колодіївці, Ів. Майовского в Купичволї, Григ. Купчиньского в Хомяківці, Мар. Маркевичівну в Коньчаках старих, Магд. Добростаньску в Острові, Ан. Галлєрівну в Юрчинцях, Мих. Єзуїта в Вишневій, Йос. Ситника в Малашівцях, Стан. Маєровичівну в Дулибах, Стан. Монастирску в Воскресинцях, Вас. Сорочку в Дубі, Ат. Скиру з Сілисках, Фил. Маркевичеву в Волї любецкій, Мар. Чернїївну в Соколові; — перенесла учителів: Йос. Прохимчуківну з Перемишлян до Чесанова. Ад. Ояка з Тарновиці пільної до Ставчан і Фел. Ґерлихівну зі Скринки до Соломирога.

— Дрібні вісти. Є. Ексц. Впреосьв. Митрополит Шептицкий виїхав на Будапешт до Риму.— П. Роман Стефанович, кандидат адвокатский, родом зі Львова, одержав на львівскім університетї степень д-ра прав. — На львівскім університетї було доси 956 студентів рускої народности, з того богословів 337 а сьвітских 619. — „Народна Гостинниця“ у Львові прийме одного хлопця на практику кельнерску. Зголошувати ся в канцеляриї дирекциї. — На двірци зелїзничім придержано якогось мужчину очевидно хорого на умі, котрий не хоче сказати свого імени, лиш заєдно говорить: „А прошу не застрілити!“ — Др. Александер Савюк вписаний на лїсту адвокатів з осїдком в Сяноцї. — В Небилові, в закопі Стефана Фрайзда добуто в глубинї 838 метрів обильне жерело ропи нафтової змішаної з сировицею сільною. — В лазни при ул. Котлярскій хотів челядник кравецкий Ів. Хойм відобрати собі житє і в тій цїли випив богато міцного денатурованого спірітусу. Причиною того стала ся грудна хороба а в наслїдок того й знеохота до житя. Нещасливого відставлено до шпиталю. — В Стрию отвирає тамошний промисловець Ів. Верштайн фабрику набоїв.

— Розширенє граничної полоси. Широку доси на три милї пограничну полосу, серед котрої важні були видавані доси як на австрийскій так і на российскій сторонї т. зв. перепустки, розширено тепер на 4 милї або 30 кільометрів по обох сторонах границї. Згадані перепустки можуть видавати власти не лиш підданим своєї держави, але також підданим другої держави, котрі мешкають у віддалї 30 кільометрів від границї.

— Конкурс. Головний виділ товариства „Просьвіта“ у Львові розписує отсим конкурс на стипендийну одноразову підмогу в квотї 240 кор. імени Теодора Качали, сина Григория, бувшого господаря в Фирлїєві. Ся підмога призначена для сина селянина-господаря рускої народности, ученика середних шкіл або студента університету, з цензурами в сьвідоцтві переважно відзначаючими, зглядно добрими кольквіями. Поданя з долученими сьвідоцтвами науки і сьвідоцтвом убожества, виданим від гр.-кат. уряду парохіяльного та потвердженим громадскою зверхностию, вносити належить до головного виділу товариства „Просьвіта“ у Львові (Ринок ч. 10 І. пов.) найпізнїйше до дня 1 цьвітня 1907. — За головний виділ товариства „Просьвіта“ у Львові. — *Петро Огоновский.* Др. *Брик.*

— Арештованє церковного злодїя. В Ярославі удало ся оногди арештувати злодїя, котрий мабуть єсть тим, що допустив ся крадежі дорогоцїнних апаратів і в костелї оо. Змартвихвстанців у Львові. Коли іменно оногди рано о 8 год. канцелїст судовий Олеховский і агент державної полїциї Добровольский ідучи до бюра, минали браму в мурі, що окружає монастир Реформатів, поба-

чили, що від головних дверий біжить якийсь мужчина а за ним братчик монастирский Переґрин Валкович. Отже заступили дорогу тому мужчині і задержали єго, а відхиливши полу від єго пальтота, побачили під ним укриту золоту часу, котру він украв із закристиї церкви оо. Реформатів. Чашу віддано братчикови, а злодія відставлено на поліцию. Тут показало ся, що він називає ся Теофіль Савчиньский, єсть родом в Перемишля, має літ 43 і мешкав постійно у Львові при ул. сьв. Петра і Павла. Савчиньский єсть більше як середного росту, лице має кругле повне, єсть лисий і був дуже порядно убраний. Він признав ся, що кілька днів тому назад вкрав монстранцию в костели Реформатів в Перемишли. При арештованім знайдено крім гроший ще й папір пакунковий і шнурок призначені очевидно до запакованя вкрадених предметів.

— **Лїцитация.** В маґазинах товарових на головнім двірци у Львові відбуде ся дня 18 с. м. о 9 год. рано публична лїцитация з вільної руки всхідних диванів, сервет тканих сухозолотию і инших предметів.

— **Загадочний чоловік.** Минувшої ночи при ревізиї „Брідского" готелю при ул. Жовківскій арештовано якогось порядно убраного мужчину, котрий від 2 днів мешкав там з якоюсь служницею без служби, котра, як він казав, єсть єго нареченою. Чоловік той не міг виказати ся нїякими паперами і казав спершу, що називає ся Йосиф Залєский і єсть втїкачем з Росиї, відтак знов, що їде з Арґентини, куди втїк перед японьскою війною. При ревізиї знайдено при нїм 450 К, хоч казав первістно, що має 300 К. Він казав, що гроші ті заробив, бо єсть челядником шлюсарским і дорожкарем. Арештований єсть середного росту, шатин, добре збудований, літ около 30, а на правім лици коло ока має чорну бородавку.

— **Завіщанє на улици.** До Станиславова привезено минулої пятниці з сусїдного села на возі умираючого селянина і замість відставити єго до лїкаря, завезли єго перед дім нотаря Буржиньского, щоби в єго присутности умираючий міг зарядити свою послїдну волю. Селянин, що вже конав, лежав непорушно на возі, завертаючи померклими очима і розпоряджав своїм майном. Коло него стояли нотар, писар, що записував останні слова умираючого і богато людий, що гурмою обступили віз. Тремтячою і стинучою рукою брав недужий за перо, щоби зробити на папери знак. Записав майно жінці, кремезній та вродливій молодици. По списаню завіщаня рушили до дому, однак недужий по дорозі вмер.

— **Про катастрофу на кораблн** в Тульонї наспіли ще слїдуючі вісти: Один з ранених з опухлим лицем, обсмаленим на голові і бороді волосєм та з подертим на кусні одінєм, котрий мимо того всего задержав всю притомність, так розповідав про катастрофу: Ми були на покладі, відбував ся якраз пополудневий апель, коли нараз настав вибух. Я не міг зрозуміти, що стало ся. Мною підкинуло нараз у воздух і за кілька хвиль знайшов ся я приголомшений на березі басену. Я почав втїкати і опинив ся тут, але як я сюди забіг то не знаю. — Керманич Джюдічеллї, котрий лиш якимсь чудом уйшов смерти, розповідає, що велике число моряків зібрало ся було в льокали аспірантів на керманичів, де аспірант Карлїні мав історичний відчит про Генриха IV. Нараз понїс ся по корабли гук вибуху. Лиш якимсь дивним случаєм, всї моряки, що були на тім відчитї уйшли смерти; они повилазили на жерди і линви вітрилові, а звідтам зіскочили на беріг.

Панцирник „Єна" належить до новійших кораблів француской фльоти, котра розпоряджає 32 панцирними кораблями. Корабель той спущено в 1898 р. на воду. Судно, зроблене до огріваня нафтою, мало 123 метрів довготи а 21 метрів ширини. Машини корабельні мали силу 16.400 коний, містота судна виносила 12.052 тон і оно ішло 8·4 метри глубоко у воду. На случай війни виносила залога на корабли 698 мужа.

Задля якоїсь направи знаходив ся корабель в т. зв. сухім доку. Вибух настав насамперед в муніцийних коморах задної части корабля а огонь звідтам запалив муніцию в инших коморах і торпеди. Перший вибух настав точно о 1 год. 35 мін. і був так сильний, що дав ся чути в місті, де люди гадали, що то якесь землетрясенє. Вибух той знищив три варстати в арсеналі а то: варстат торпедовий, варстат машиновий і склад помп; з тих варстатів дахи позривало.

Що стало ся причиною вибуху, доси не знати. Після одних настав первістно вибух якогось торпеда; після инших займив ся порох на складі сам від себе а єсть також здогад, що вибух викликала рука якогось злочинця. То одно єсть лиш річ певна, що вибух настав в задній части корабля в муніцийній коморі канони модель 305. Зараз по першім вибуху настав огонь на корабли, котрий ширив ся щораз дальше і ставав ся що хвиля причиною нових вибухів. В декотрих точках міста спадали підчас вибуху кусні ґранатів. Один більший кусень впав на дах камениці і пробивши дах та стелї на II. і I. поверсї впав до помешканя. На щастє не було там нїкого. Кілько людий згинуло в сїй катастрофі, доси ще докладно не знати, але доси число погибших виносить вже більше як сто.

— **Поліцисти в спідницях.** На неабияку гадку впала поліцийна управа в Портчестер в Сполучених державах, щоби дістати в свої руки злочинця, котрого не можна було нїяк зловити. В місті тім був вже від довшого часу пострахом жінок і дівчат якийсь злочинець, котрий нападав на них з заду, душив за горло а відтак виривав їм торбинки та поляреси з грішми. Інспектор поліциї в Портчестер розпорядав длятого, щоби кілька аґентів поліцийних ходили перебрані за пані по улицях, бо припускав, що той злочинець буде брати ся також і до тих „дам" а тоді сильні руки мужчини певно єго зловлять. Найбільшу надію при тій маскаради покладав інспектор на якогось Тимотея Мурфі, Ірляндця, хлопа як дуб і дуже сильного. Але з костюмом для него було не мало труду, щоби єму бодай як-так надати вид якоїсь женщини; для него треба було зробити зовсїм окремий ґорсет. Одного вечера такп дїйстно напав був пошукуваний злочинець на тоту „велит-бабу", але й зараз дав чим скорше ногам знати, коли почув на собі єї руку. Мурфі пустив ся в погоню за злочинцем, але довга спідниця не дозваляла єму бічи. Він тоді чим скорше скинув з себе спідницю і при помочи прохожих, котрі спершу не могли зрозуміти, що се значить, що якась пані серед улиці скидає з себе спідницю, зловив злочинця, котрий відтак признав ся до рабунків. Показало ся, що то був чоловік женатий, якийсь польский робітник.

Телеґрами.

Сараєво 14 марта. В західній Боснї лютить ся від кількох днів бора (буря). Впали величезні снїги. В декотрих сторонах лежить снїг на 5 метрів високо.

Тульон 14 марта. Доси стверджено, що бракує 110 людий з залоги. Разом з убитими осьми офіцирами виносить число жертв 118.

Париж 14 марта. „Jour. des Debats" доносить: В кругах маринарки торговельної гадають, що думка, мов би катастрофа на „Єні" настала внаслїдок самозапаленя пороху, єсть безосновна, що скорше стало ся то внаслїдок злочину.

Петербург 14 марта. Ходить чутка, що до ґубернаторів вислано окружник з приказом, щоби пильно слїдили за подорожами послів і на случай антидержавної або революцийної аґітациї сейчас арештували послів без взгляду на їх посольску ненарушимість.

Умань 14 марта. Київска судова палата засудила бувшого посла до Думи Френкля, обжалованого о то, що в червни м. р. ширив брошури против правительства, на 2 роки кріпости.

Харків 14 марта. (П. А.) Підчас поліцийної ревізиї у якоїсь студентки вибухла бомба, причім згинули 1 офіцир, 3 поліцаї і 2 приватні особи. 6 осіб єсть ранених.

Ялта 14 марта. Часописи доносять слїдуючі подрібности о замаху на полковника Думбачева: На лївадийскім гостинци, з балькона віллї Новікова якийсь мужчина кинув бомбу під повіз. Рівночасно инший мужчина стрілив з вікна сусїдної віллї. Полковник вискочив з повоза, одержавши лиш легку рану. Єго товариш ранений легко в колїно. Візник зранений тяжко; повіз розбитий, конї тяжко покалїчені. На місце замаху над'їхало войско. Виновник замаху, котрий кинув бомбу, застрілив ся в комнаті бальконовій. Спільник єго хотів стрілити до помічника комісаря і втїк відтак. Арештовано якусь женщину, підозріну о участь в замаху. Стрілено з помешканя офіцира артилєриї Левандовского; знайдено там 2 револьвери сьвіжо вистрілені.

Курс львівский.

Дня 13-го марта 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	585·—	595·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	120·—	130·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	577·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	100·20	101·90
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	97·80	98·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	97·70	98·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·10	99·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·10	97·80
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	98·—	98·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	45·50	47·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·—	28·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	56·—	60·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·80	23·80
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·42
Рубель паперовий	2·49	2·52
100 марок нїмецких	117·40	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).